

Arrest

nr. 261 712 van 6 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2021 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De gemachtigde neemt op diezelfde dag tevens een beslissing waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

Met het oog op zijn verwijdering wordt de verzoeker, samen met zijn vrouw en kind, ondergebracht in de FITT-woning te Zulte. Een week later ontsnappen de verzoeker en zijn gezin uit de FITT-woning, met als gevolg dat hun verwijdering niet kan worden gerealiseerd.

Op 19 oktober 2018 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger de Unie, dit in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van een burger van de Unie, met name zijn neef L.N., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 17 april 2019 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 27 mei 2019 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Nederlandse neef, L.N. Op 18 november 2019 wordt ook deze tweede aanvraag geweigerd. Deze weigeringsbeslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 juni 2020 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Nederlandse neef, L.N. Inzake deze derde aanvraag wordt op 23 november 2020 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 december 2020 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Nederlandse neef, L.N. Deze vierde aanvraag wordt op 28 mei 2021 geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 15 juni 2021 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te hetend:

Naam ; T.

voornaam : G.

geboortedatum : (...) 1991

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Georgië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende op 04.10.2016 een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 01.03.2018 afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 08.03.2018 werd hem een bijkomende termijn van 10

dagen om het grondgebied te verlaten toegekend. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 19.03.2018 opnieuw een asielaanvraag in, die op 13.04.2018 werd afgesloten met een beslissing 'weigering inoverwegingname' van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Op 18.06.2018 werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht (bijlage 13qq van 13.06.2018).

Op 06.08.2018 werd aan betrokkene en zijn echtgenote een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend en werden zij samen met hun (eerste) zoon overgebracht naar een FITT woning in Zulte. Betrokkene en zijn echtgenote besloten echter niet mee te werken en ontsnapten op 14.08.2018 uit de FITT woning.

Betrokkene diende vervolgens 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 19.10.2018, 27.05.2019 en 16.06.2020 werden geweigerd op 17.04.2019, 18.11.2019 en op 23.11.2020. De twee laatste weigeringen werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 07.12.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de eerste drie aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft aldus geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten: bijlage 13qq van 30.10.2017 waarvoor op 08.03.2018 een bijkomende termijn van 10 dagen werd toegekend; bijlage 13qq van 13.06.2018, op 18.06.2018 ter kennis gebracht aan betrokkene; bijlage 13septies van 06.08.2018; bijlage 20 van 18.11.2019, op 28.11.2019 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft evenmin gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 06.08.2018

Betrokkene werd op 21.12.2020 tijdens een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

Tijdens dit gesprek haalde betrokkene als reden waarom hij niet wil of kan terugkeren, enkel elementen aan die reeds werden beoordeeld in zijn asielaanvragen van 04.10.2016 en 19.03.2018. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene bracht tijdens het gesprek van 21.12.2020, buiten het feit dat zijn echtgenote toen nog zwanger was, geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkenes kinderen zijn slechts 4,5 jaar en 3 maanden oud. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van betrokkenen in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

De vierde aanvraag gezinshereniging met zijn neef, ingediend door de echtgenote van betrokkene werd ook geweigerd op 31.05.2021. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan betrokkene met zijn echtgenote en kinderen een nieuwe toekomst opbouwen.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de neef van zijn echtgenote en ondanks het precaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

*Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- *de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- *de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/II§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 20.

Verzoeker had op 21.12.2020 een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken i.v.m. de mogelijkheden tot een ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België opgebouwd met zijn partner en hun minderjarige zonen, T. A. geboren op xx.xx.2016 te Brussel en T. N., geboren op xx.xx.2021 te Oostende. Om deze reden wenst verzoeker en zijn gezin dan ook niet terug te keren naar Georgië. Bovendien kan verzoekers echtgenote, mevrouw S. N., zodra ze hiertoe de mogelijkheid krijgt vast tewerkgesteld worden en voorzien in hun levensbehoeften.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing door het feit dat verzoeker reeds twee asielaanvragen en vier keer een aanvraag gezinshereniging in heeft gediend heeft met zijn Nederlandse neef op basis van artikel 47/1,2 van de wet van 15.12.1980. De bestreden beslissing stelt dat betrokkene de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Uit het geen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole zou een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel zijn.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Krachtens Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° voor het vrijwillig vertrek géén enkele termijn is toegestaan

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf en dat van zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen te regulariseren.

Bovendien heeft verzoeker en zijn gezin nog een 9bis-procedure lopen, die op 25.01.2021 werd verstuurd naar de burgemeester van de Stad Oostende. Tot op heden werd hier nog geen beslissing ingenomen door DVZ.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Verzoeker is van mening dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen. Bovendien dient de oudste, A. inmiddels naar school te gaan. Het spreekt voor zich dat het alles behalve aangeraden is om hem nu uit zijn vertrouwde omgeving te halen om naar Georgië te vertrekken, een land waar hij nog nooit is geweest.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig."

3.2. In het tweede en laatste middel maakt de verzoeker gewag van de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt hieromtrent als volgt:

"De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied. Bovendien zal dit ook niet mogelijk zijn omwille van de minderjarige kinderen van verzoeker, die nood hebben aan stabiliteit.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker en haar familie, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval voldoende rekening werd gehouden.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, tezamen behandeld en beoordeeld.

3.3.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Daarnaast wordt eveneens gemotiveerd om welke reden(en) de verweerder heeft geopteerd voor een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar. In dit verband wordt er onder meer op gewezen dat de verzoeker reeds vier keer vlak na elkaar de gezinshereniging vroeg met zijn Nederlandse neef overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat de eerste drie aanvragen werden geweigerd, waarvan de twee laatste met bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoeker tegen geen van deze drie beslissingen een beroep bij de Raad indiende en dat hij bij zijn vierde aanvraag nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de eerste drie aanvragen. De verweerder leidt hieruit af dat de verzoeker misbruik maakt van de procedure tot gezinshereniging. Daarnaast merkt de verweerder op dat aan de verzoeker en zijn echtgenote op 6 augustus 2018 een bijlage 13septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) werd betekend, dat zij diensgevolge samen met hun zoontje werden overgebracht naar de FITT-woning in Zulte en dat zij echter besloten om niet mee te werken en op 14 augustus 2018 ontsnapten uit de FITT-woning. De verweerder motiveert verder nog dat de verzoeker geen gevolg gaf aan meerdere bevelen (d.d. 30 oktober 2017, 13 juni 2018, 18 november 2019 en 23 november 2020) om het grondgebied te verlaten en dat hij evenmin gevolg gaf aan het inreisverbod van twee jaar dat hem werd betekend op 6 augustus 2018, dat de verzoeker op 21 december 2020 uitvoerig werd geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer, dat hij toen aangaf dat hij niet wil of kan terugkeren om redenen die ook reeds werden beoordeeld inzake zijn asielprocedures waaruit bleek dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat er dus geen reëel risico is op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Ook op verzoekers familiale situatie gaat de verweerder nader in. Zo geeft hij aan dat verzoekers kinderen slechts 4,5 jaar en 3 maanden oud zijn, dat de zeer jonge leeftijd van deze kinderen maakt dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving en dat er verder geen concrete elementen voorliggen dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders, kunnen opgroeien in hun land van herkomst. Bovendien worden ook verzoekers privébelangen in rekening genomen. Hieromtrent wordt gemotiveerd dat het verblijf in België, gelet op het precair karakter ervan, zelf niet als stabiel is te beschouwen. De verweerder stelt dat de verzoeker met zijn echtgenote en zijn kinderen in zijn land van herkomst een nieuwe toekomst kan uitbouwen en dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verweerder concludeert tot slot als volgt:

“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de neef van zijn echtgenote en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de verweerder het nodig achtte de verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de betrokken vreemdeling een wettelijk voorziene procedure tot gezinshereniging misbruikt, dat hij reeds geen gevolg gaf aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een eerder opgelegd inreisverbod van twee jaar, en dat er voor hem en zijn gezin geen beletsel is om hun toekomst verder uit te bouwen in het land van herkomst. Zoals de verzoeker het zelf stelt, beschikt de verweerder, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De Raad stelt vast dat de motivering van het bestreden inreisverbod de verzoeker toelaat om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen, die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat de verzoeker betoogt niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

[...]”

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt duidelijk dat het thans bestreden inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° én 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er dienaangaande op dat uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevengeslacht voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of dat de betrokkene een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Aangezien het eveneens buiten elke betwisting staat dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die in de bestreden akte worden opgesomd en gelet op de verplichting om ook in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) tevens op draagkrachtige en pertinente wijze gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker dwaalt dan ook waar hij stelt dat het opleggen van het inreisverbod wordt gemotiveerd door het feit dat hij reeds twee asielaanvragen en vier aanvragen gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend (waarbij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt). Deze vaststellingen worden door de verweerder wel, samen met een aantal andere vaststellingen, aangewend om te verantwoorden waarom de verweerder opteert voor een inreisverbod van drie jaar. Door alzo te handelen, geeft de verweerder gevolg aan het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Ook elementen die de verzoeker persoonlijk ten kwade worden geduid, betreffen immers specifieke omstandigheden eigen aan het geval en kunnen alzo in de besluitvorming met betrekking tot de geldingsduur van het inreisverbod worden betrokken. *In casu* heeft de verweerder onder meer in aanmerking genomen dat de verzoeker de in artikel 47/2 voorziene procedure heeft misbruikt door het indienen van vier consecutieve verblijfsaanvragen op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Op zich betwist de verzoeker dit misbruik niet. Daarnaast heeft de verweerder tevens, en zulks op goede gronden, vastgesteld dat de verzoeker en zijn gezin reeds in augustus 2018 het voorwerp uitmaakten van een gedwongen verwijderingsprocedure en dat zij toen geen medewerking hebben verleend, doch ervoor hebben gekozen om te ontsnappen uit de FITT-woning. Ook de vaststelling dat de verzoeker, naast het gebrek aan medewerking bij de gedwongen repatriëring, reeds veelvuldig andere bevelen om het grondgebied te verlaten, alsook een voorgaand inreisverbod van twee jaar, naast zich heeft neergelegd, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoeker, waar hij meerdere verwijderingsmaatregelen (en *in casu* ook een inreisverbod) naast zich neerlegde, op hardnekkige wijze het illegale verblijf in België heeft verdergezet (*cf.* RvS 22 maart 2016, nrs. 234.226 en 234.232). Door hieromtrent te motiveren, heeft de verweerder ook genoegzaam aangegeven waarom hij het belang van de immigratiecontrole vooropstelt, waar hij een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar oplegt aan de verzoeker.

Bovendien verliest de verzoeker geheel uit het oog dat de verweerder bij zijn besluit inzake de geldingsduur van het bestreden inreisverbod tevens heeft gemotiveerd dat de verzoeker op 21 december 2020 uitvoerig werd geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer, dat hij toen aangaf dat hij niet wil of kan terugkeren om redenen die ook reeds werden beoordeeld inzake zijn asielprocedures waaruit bleek dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat er dus geen reëel risico is op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat verzoekers kinderen slechts 4,5 jaar en 3 maanden oud zijn, dat de zeer jonge leeftijd van deze kinderen maakt dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving, dat er verder geen concrete elementen voorliggen dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving en in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, dat het verblijf in België gelet op het precair karakter ervan zelf niet als stabiel is te beschouwen en dat de verzoeker met zijn echtgenote en zijn kinderen in zijn land van herkomst een nieuwe toekomst kan uitbouwen.

De verweerder heeft zodoende wel degelijk verzoekers familiale belangen en de belangen van zijn minderjarige kinderen in rekening genomen. Door enkel te poneren dat het oudste kind van 4,5 jaar thans naar school gaat en dat het daarom niet aangeraden is om hem uit zijn vertrouwde omgeving weg te halen om naar Georgië, een land waar hij nooit geweest is, te vertrekken, toont de verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of onjuist is om te stellen dat de kinderen, gelet op de hun jonge leeftijd, zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving en dat er geen concrete elementen voorliggen dat zij niet in een stabiele en veilige omgeving en in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst.

Evenzeer werd er gewezen op het precaire en instabiele karakter van verzoekers verblijf in België. De verzoeker haalt deze vaststelling niet onderuit door vaagweg te stellen dat het inreisverbod hem ontruikt van de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte en door eenvoudigweg te poneren dat zijn echtgenote, zodra ze de mogelijkheid krijgt, vast tewerkgesteld kan worden.

De Raad merkt op dat de redelijkheid van en de zorgvuldigheid bij de beslissing omtrent geldingsduur van het opgelegde inreisverbod moet worden beoordeeld aan de hand van het geheel van de terzake uitgedrukte motieven. De verzoeker kan *in casu* dan ook niet worden gevolgd waar hij beweert dat hem

een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat hij probeerde zijn verblijf (en dat van zijn gezin) te regulariseren.

Aangezien in de bestreden akte geenszins wordt gewezen op de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen, doet verzoekers betoog dienaangaande niet ter zake. Waar de verzoeker nog wijst op de op 25 januari 2021 ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad tot slot nog op dat de verzoeker geen rechtsregel aanduidt, en dat er de Raad ook geen dergelijke rechtsregel bekend is, die de verweerder zou verhinderen een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan een vreemdeling die een dergelijke verblijfsaanvraag heeft ingediend en waarover nog geen beslissing werd genomen.

De verzoeker maakt zodoende niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf een concrete belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoeker verwijst in de eerste plaats naar zijn gezinsleven met zijn echtgenote en minderjarige kinderen. Verder stelt hij ook vaagweg dat hij in België duurzaam is verankerd.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers gezins- en privébelangen als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenes kinderen zijn slechts 4,5 jaar en 3 maanden oud. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Gelet op het precair verblijf van betrokkenen in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

De vierde aanvraag gezinshereniging met zijn neef, ingediend door de echtgenote van betrokkene werd ook geweigerd op 31.05.2021. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan betrokkene met zijn echtgenote en kinderen een nieuwe toekomst opbouwen.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de neef van zijn echtgenote en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

De verzoeker gaat eraan voorbij dat hij, zijn echtgenote en hun kinderen nooit werden gemachtigd tot een verblijf voor langer dan drie maanden en dat zij onmiskenbaar op de hoogte waren van het onregelmatig karakter van hun verblijf. De verzoeker en zijn gezinsleden konden er dan ook niet op vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Waar de verzoeker stelt dat zijn oudste zoontje thans naar school gaat, brengt de verzoeker echter geen enkel concreet gegeven naar voor waaruit zou kunnen blijken dat zijn kinderen in hun land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen genieten. Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat ook aan zijn echtgenote een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De verzoeker toont niet concreet aan dat hij zijn gezins- en/of privéleven gedurende de geldingstermijn van het inreisverbod niet verder kan zetten in zijn land van herkomst.

Door slechts enkele vage beweringen en bedenkingen omtrent de impact van het bestreden inreisverbod naar voor te brengen, toont de verzoeker niet aan dat zijn door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten zijn geschonden.

3.3.4. De verzoeker voert tot slot nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* De Raad merkt op dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. Onderhavig beroep is echter niet gericht tegen een verwijderingsmaatregel, maar tegen een inreisverbod dat werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. De beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE